

ning paa, for en Strøben, der gaar ud paa, at Soldatens Uddannelse skal ske med aabent Hjerte for, at han er og bliver et Menneske.

Ordføreren: Jeg skal ganske kortelig berøre de Endringsforslag, der tidligere have været omtalte, og da først Forslaget under Nr. 67. Jeg kan ikke tilraade at stemme for Mindretallets Forslag, om end ikke ganske af de Grunde, som den høitagtede Minister fremkom med, thi jeg kan ikke erkende, at Bevarelsen af en Direktør i Krigsministeriet ikke staar i en vis Forbindelse med, at Forsvarsministerierne ledes af een enkelt Mand, og jeg skal i Henseende henvise til den Betænkning, hvis Konklusion jeg har liggende for mig i Afskrift, og som er afgiven af det Udvalg, der i sin Tid var nedsat for at behandle Lønningssloven for Overbestyrelsen af Krigsministeriet. Smidtidigt kan jeg godt tro, at det kan være forbundet med Ulemper for Bestyrelsen, nu at affasse Direktørposten, og jeg vil derfor kun have det slaaet fast, at det ikke kan siges, at Forslaget om at affasse denne Post ikke staar i Forbindelse med den Omstændighed, at Forsvarsministeriet nu er paa to Hænder. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 68 skal jeg naturligvis ikke disputere med den høitagtede Minister om Forstaaelsen af Børnepligtsloven. Der staar ganske vist kun i Loven, at som Regel indfalbes Mandskab af en bestemt Aargang med den kortere Uddannelse fremfor Mandskabet med den længere Uddannelse, og dette „som Regel“ kan give en Antydning af, at der kan være Undtagelser, og at disse Undtagelser navnlig kunne være tilstede, hvor der bliver Tale om Mobilisering. Med Hensyn til Spørgsmaalet i Forslaget Nr. 74 og 75 er der udtalt en Betragtning saavel af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds som af den ærede Minister, som jeg ikke kan Andet end sige et Par Ord imod. De ærede Lædere gjorde gjældende, at det Reglement for Skydesøvelser, som er medbemt et tidligere Finantsudvalg til Gjenensyn, skal bestaa som et Slags Normalbudget, som kunde fordres fulgt, selv om Bevillingen blev overfreden derved, at man forbrugte af den tilstedeværende Beholdning, uagtet denne opgives at være den samme i Begyndelsen som i Slutningen af Finantsaaret. Denne Opfattelse af en Bevilling kan jeg ikke erkende. Strengt taget maa hennes Medsættelse eller Forhøjelse føre til, at man gjør de fornødne Forandringer i Reglementet for at holde sig inden for et Beløb, som ikke er givet kalkulatorisk. Noget Saadant behøver man ikke at følge ved enhver Svigning, thi hvor der er Tale om Smaa-ting, vil der altid blive taget Billigheds- og Hensigtsmæssighedshensyn; men overfor denne bestemte Udtalelse, hvorefter et Skydereglement skulde betragtes som et Slags Normalbudget, og hvorefter Bevillingen skulde være underordnet, er jeg nødsaget til at udtale mig paa denne Maade, fordi der

deri indeholdes Mere, end hvad der angaar disse to Endringsforslag, nemlig et bestemt Principspørgsmaal. Jeg kommer nu tilbage til det Hovedpunkt, hvormed Forhandlingen har dreiet sig, og jeg skal da først sige overfor det ærede Medlem for Aarhus By (Ingerslev), at det ikke er mig — hvilket han vistnok vil erkende — der har givet Anledning til, at der er blevet talt om Egenstaberne hos Indkvarteringskommissionen eller Byraadet i Aarhus. Jeg skal dernæst sige, at, naar jeg har udtalt mig desangaaende, saa have mine Udtalelser været byggede paa den Fremstilling, som den høitærede Minister fremsatte — selv om den som sagt forekom mig lidt levende —, og det var bygget herpaa, at jeg sagde, at denne Fremstilling ikke vidnede om de Egenstaber, som bleve fremhævede saa stærkt. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem var heldig, naar han sagde, at man ved Ordningen kun tænkte paa Soldaterne og paa Staten, men slet ikke paa Aarhus Kommune. Det ærede Medlem nævnte ikke Aarhus, men jeg tror, at man kan sige, at Statsborgerne i Aarhus ere Mennesker ligesom alle andre Statsborgere, at de have Hjerte i Livet ogsaa for Soldaterne ligesom alle Andre, selv om det ikke hidtil er kommet rigtig frem, og at de altsaa, naar de foretage en Forandring, ganske vist tænke paa Soldaterne, men ved Siden deraf ogsaa paa dem selv og paa deres egen kjære By. Det er derfor ogsaa naturligt, at de, sårend Herloven bliver revideret, gjerne ville vide, hvor mange Soldater de skulle have i Aarhus, naar den var revideret; dette er naturligt, og ved denne Betragtning fornærmer man Ingen. Det ærede Medlem for Aarhus By maa nu afgjøre med Krigsministeren, hvem af dem der har Ret. Den høitærede Minister udtalte jo, at jeg ikke var berettiget til at sige Andet om hans Meddelelser, end at de vare strengt svarende til Virkeligheden. Det ærede Medlem, som hender Forholdene derovre, siger, at slet saa galt er det dog ikke, som Ministeren sagde. Jeg staar som den, der er uvidende om disse Forhold; men enten maa dog virkelig Fantastien være løben noget af med den høitærede Minister, eller ogsaa maa det ærede Medlem for Aarhus By have taget feil, naar han sagde, at slet saa galt er det ikke. Med Hensyn til Indkvarteringsspørgsmaalet overhovedet kommer man jo for det Første til at tænke paa, om det egentlig — ogsaa i økonomisk Henseende — er heldigt for en By at have Soldaterne kasererede, og dernæst paa, om dette er ubetinget heldigt for Soldaterne. Somme sige hertil Sa og Andre Nei. Naturligvis, dersom man tvinger Soldaterne ind i de stætteste Boliger hos den mest umoralste Del af Befolkningen, saa er Kasereringen ubetinget at foretrække; men, dersom der gaar en afgjort human Mand gennem Indkvarteringskommissionen, og dersom denne gjør de størst mulige Forandringer til dem, som den betror